

advokáta, nýbrž jen chováním nepoctivým a nečestným, jakého se musí podle předpisu § 10 odst. druhý adv. ř. advokát vyvarovati, poněvadž jest způsobilým ohroziti povážlivě čest a důstojnost advokátního stavu. S téhož hlediska jest posuzovati v odst. B VI nálezu zjištěné reklamní využívání tabulky se jménem zemřelého advokáta Dr. Karla Č-a obviněným, neboť ani tu nejde o porušení povinností z advokátního povolání plynoucích a bylo proto též v tomto směru odvolání vyhověti napadený nález změnití a přisvědčiti mu jen, pokud v činu obviněného shledává přečin poškození cti a vážnosti stavu.

II. Jinak má se věc v případech v nálezu v odst. B II a B III vytčených: 1. Věděl-li obviněný, že advokát Josef B. svému klientu Františku M-ovi palmární účet odpustil a sám též M-ovi oznámil, že se s advokátem B-ou dohodl, že za zastupování nebudou nic na něm požadovati — jak František M. jako svědek výslovně potvrdil — přes to však požadoval na něm dopisem ze dne 18. listopadu 1922 zaplacení 1.789 Kč jako svůj vlastní účet, tedy z poměru právního zastupování M-e jako strany, ač byl si toho vědom, že nemá právní nárok pro svůj požadavek, porušil svým jednáním nejen hrubě povinnosti svého povolání proti klientu kanceláře, v níž jako koncipient spolupůsobil, nýbrž porušil i vlastní svůj závazek proti Františku M-ovi, že nic na něm za právní zastupování požadovati nebude, a prohřešil se tak podstatně i proti cti a vážnosti advokátního stavu, jichž zachování mu ukládá předpis § 10 odst. druhý adv. ř. 2. Bylo-li v odst. B III důvodů napadeného usnesení zjištěno, že obviněný v době, když otevřel samostatnou advokátní kancelář, v místnostech dřívější kanceláře advokáta Josefa B-y, přestav býti jeho koncipientem, mu odepřel vydati advokátní spisy, týkající se jeho vlastních (B-ových) klientů a že mu dokonce zadržoval i soudní obeslání k roku pro jeho stranu došlé, znemožňoval mu takto svým odporem řádný výkon advokacie v poměru k jeho klientům, nešlo tu o poměr soukromoprávní, nesouvisející s povoláním advokáta, nýbrž o povinnosti přímo z poměru advokátního plynoucí, které obviněný jako advokát proti druhému advokátu, ze společné kanceláře vystoupivšímu, splniti měl a v jichž nesplnění právem spatřuje napadený nález nejen porušení povinností povolání, nýbrž i ve spojitosti s ostatními v odst. III zjištěnými skutkovými okolnostmi, zejména, že advokát Josef B. byl nucen vydání svých deposit a platů a spisů ke zjištění výše své pohledávky domáhati se na obviněném spory, ano i exekucemi, — také přečin zlehčení cti a vážnosti stavu. V případech, o nichž bylo právě v odst. II. pojednáno, není tedy odvolání opodstatněno. Bylo proto odvolání jen částečně vyhověti a napadený nález ve výroku o vině změnití, jak se stalo.

Čís. 72 dis.

Nejde-li o usnesení kárné r a d y (§ 25 kárn. stat. v doslovu čl. I zákona ze dne 16. listopadu 1906, čís. 223 ř. zák.) o tom, že není důvodu ke kárnému řízení (§ 29 odst. třetí kárn. stat.), nýbrž o oznámení p ř e d-

sednictva kárné rady stěžovateli, že jeho podání nedává podnětu k nějakému řízení, je stížnost k nejvyššímu soudu nepřipustna (§ 46 a 53 kárn. stat.).

(Rozh. ze dne 18. října 1928, Ds II 6/28.)

Nejvyšší soud jako soud stížnostní v kárných věcech advokátů odmítl v zasedání neveřejném, slyšev generálního prokurátora, stížnost obviněného do usnesení kárné rady advokátní komory v Brně, správně předsednictva této rady ze dne 18. června 1928.

O d ů v o d n ě n í:

Nejde tu o usnesení kárné rady (§ 25 kárn. st. v doslovu čl. I zák. ze dne 16. listopadu 1906, čís. 223 ř. zák.) o tom, že není důvodu ke kárnému řízení (§ 29 odst. třetí kárn. st.), proti němuž byla by za předpokladů §§ 46 a 53 kárn. st. přípustna stížnost k nejvyššímu soudu, nýbrž jde o oznámení předsednictva kárné rady, dané stěžovateli po slyšení zástupce komory, že stěžovatelovo podání ze dne 8. června 1928 nedává podnětu k nějakému opatření v kárném řízení a to — jak ze spisů jest vidno — proto, že podání neobsahovalo skutkových údajů, tudíž z důvodu formálního. Jde to na jevo i z předkládací zprávy, v níž se také uvádí, že o novém oznámení stěžovatelově bylo řízení po zákonu zahájeno. Takové opatření není však předmětem stížnosti k nejvyššímu soudu podle zákona ze dne 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. a bylo proto tuto nepřipustnou stížnost odmítnouti.

Čís. 73 dis.

Stížnost do prozatímního opatření podle § 38 odst. druhý zák. ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. jest nepřipustná.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1928, Ds I 18/28.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech soudců odmítl stížnost obviněného do usnesení vrchního zemského soudu v Praze jako kárného senátu pro soudce ze dne 21. září 1928, jímž mu byly zastaveny podle § 38 odst. druhý zák. čís. 46/1868 jeho služební požitky dnem 21. srpna 1928.

O d ů v o d n ě n í:

Usnesením vrchního zemského soudu v Praze jako kárného senátu pro soudce ze dne 21. září 1928 byly služební požitky obviněnému dnem 21. srpna 1928 služby v Košicích sprostěnému, avšak službu na svém působišti u okresního soudu na Mělníku do 15. října 1928 nenastoupiv-